

Fran Albrecht:

Promenada u snegu.

Zasnúlo mesto je v sneženi sen.
Kako so bele ure te večerne!
V dveh srcih želje so tako nemirne,
kakor snežink pod nebom tihi ples.

Tako sta blizu si — nedosegljivo —
s telesi svojimi dve srci vroči,
kakor prelita v tej skrivnostni noči
drug v drugega sta zemlja in nebo.

In on ji v mislih pravi, da jo ljubi . . .
In ona v srcu trepeta: ne ruši
z besedo glasno še mi v duši,
o ti, česar izraziti ni moč!

Samá ne čujeta pomenkov svojih.
Snežinke padajo, to popje belo,
ki v tujih vrtih je nekje vzbrstelo —
in ves v plamenih belih svet žari.

In noč molčí kot od tišine dvojne,
srci od enega pričakovanja
preliti váse . . . In vse je kot sanja:
nebo in zemlja, sreča, sneg, ljubav.

